

det i notatet »at det forekommer nærliggende at antage, at fra 1974-75, hvor dagpengebevillingen sprang op til næsten 3 mia kr. fra knap 800 mill. kr. i 1973-74, kan finansudvalget antages at være vidende om, at udbetalinger af denne størrelsesorden måtte forudsættes finansieret gennem forskud«.

Under et samråd med justitsministeren, har denne anført, at forudsætningen om, at problemstillingen alene drejede sig om et beløbsmæssigt supplement til en i forvejen bestående udgiftslovgivning »efter justitsministeriets opfattelse ikke er rigtig. Det følger klart af lovens ordlyd og forarbejderne hertil, at statens tilskud efter loven har karakter af refusion, dvs. anvisning af tilskud, når arbejdsløshedskasserne har afholdt udgiften. Det var således efter loven en af kassernes økonomiske forpligtelser at være i forskud med de udbetalte dagpenge.

Det er derfor efter justitsministeriets opfattelse ikke et spørgsmål om, hvordan en bevillingsforudsætning kan ændres, men et spørgsmål om, på hvilken måde en udtrykkelig lovbestemmelse kan ændres.« (bilag V i bilagshæftet, samrådsspørgsmål B).

Udvalget kan tilslutte sig, at det i denne sag er et spørgsmål om, på hvilken måde en udtrykkelig lovbestemmelse kan ændres eller fraviges. Ved vurdering af, om der ved formuleringen af anmærkninger til bevillingslovene er skabt en sådan selvstændig hjemmel, der kan fortrænge anden materiel lov, finder udvalget det betænkeligt at lægge vægt på en formodning om, hvad finansudvalget må antages at vide eller kunne udlede af anmærkningerne eller beløbsangivelserne. Udvalget er enig med landsdommer Niels Larsen i, at en ændring af gældende materielle lovregler gennem anmærkninger til bevillingslovene i hvert fald må forudsætte, at det klart og tydeligt af anmærkningerne fremgår, at der er tale om en ændring i forhold til gældende lov (jfr. redegørelsen, bind 1, side 126).

På denne baggrund kan udvalget tilslutte sig, at der ikke i anmærkningerne til forslagene til finanslove og tillægsbevillingslove for finansårene 1969-70 til 1984 er skabt selvstændig hjemmel for den praktiserede ordning.

c) I landsdommerens redegørelse, bind 1, side 129, henvises til, at det på intet tidspunkt i anmærkningerne til tilskudskontoen var tilkendegivet, at der var tale om en ny-

ordning, hvor udbetalingen af tilskud skete som forskud til dækning af endnu ikke afholdte udgifter uden hjemmel i arbejdsløshedslovens § 79, stk. 2, og det anføres, at heller ikke *rentekontoen* på forslaget til tillægsbevillingslov for finansåret 1977-78 indeholder sådanne oplysninger, men henviser som hjemmelsgrundlag til arbejdsløshedslovens § 79, stk. 2. På baggrund heraf anføres det i redegørelsen, at »den blotte fremkomst« af rentekontoen ikke kan antages at tilvejebringe den fornødne hjemmel for en forskudsordning, der ikke har hjemmel i arbejdsløshedsloven«.

Heroverfor er i ovennævnte notat af 30. november 1984 fra sekretæren for statsrevisorerne anført, at retstilstanden, hvad angår perioden efter 1. april 1977, »er bestemt af, at der ved tillægsbevillingsforslaget indførtes en ny indtægtskonto for forskudsrenterne«. Det anføres, at finansudvalget ved indførelsen af denne konto og ved anmærkningen hertil »direkte og udtrykkeligt er blevet underrettet om, at arbejdsløshedskasserne modtog forskudsbetalinger«. På denne baggrund konkluderes, »at finansudvalget med virkning fra 1. april 1977 havde tiltrådt, at der udbetaltes forskud til arbejdsløshedskasserne. Hermed var den bevillingsmæssige hjemmel i orden«.

Det fremgår af samtalerreferaterne i landsdommerens redegørelse, bind 2, samt af rigsrevisionens notat til statsrevisorerne af 31. oktober 1984 afsnit III, punkt 37 (bilag III i bilagshæftet), at optagelsen af den særlige indtægtskonto for renter af arbejdsløshedskassernes forskudskonti og forklaringen hertil i anmærkningerne til bevillingslovene også efter rigsrevisionens ledelses opfattelse rummede den fornødne finansielle hjemmel for forskudsudbetalingerne.

Under samrådet med justitsministeren om ovennævnte samrådsspørgsmål B anførte denne, at det er »justitsministeriets opfattelse, at optagelsen af renteindtægtskontoen på tillægsbevillingsloven for finansåret 1977-78 og de senere finanslove og de tilknyttede anmærkninger ikke med den fornødne klarhed angiver, at arbejdsministeren hermed foreslår en *ændring* af reglen i loven om refusion, således at der i stedet kan gives forskud. Det må i denne forbindelse fremhæves, at selve det bevillingsretlige system fører til, at der på finansloven skulle optages en konto, for at